

pesnik tako čudno oblekel v rumene hlače in modrikasto suknjo. Šarloto vidim kakor na dlani. Spomnil sem se ob njej Kuraltove Poldke. Škoda, da je Lavoslava še tako otroška in kar nič ženska.»
 »22. januarja. Prvi letošnji sneg. Pa še ta kopni. Kaj bo z zimo, prerok iz Jolsve? Le pojdi rakom žvižgat!«

»Večkrat kakor sicer mislim na dom in na kraje, kjer sem užil mladostne dni. Do grla sem že sit Novega mesta in že nestrpno čakam, da bi preteklo leto, ki je moje zadnje v teh Benetkah ob leni Krki. Večkrat se mi sanja o zgodnjih otroških letih. Hodim v Smlednik, berem borovnice pod starim gradom, nastavljam ptičem, dražim sršene in pasem. Prečudno dobro se mi sanja o Lenki. Nocoj sem jo videl kakor živo. Vprašala je, ali me še boli kost, katero mi je Francé razbil. Še, Lenka. Do smrti, se mi zdi, jo bom čutil, in prav vseč mi je tako. Mutilatus usque in senectutem, bi rekel z očetom Akvinasom. Sladek, zelo sladek je v zrelih letih spomin mladih ran.«

»Enooki oče Akvinas, čudaški mož, je moj zdanji najljubši učitelj ob očetu Zlatoustem. Ne morem mu pogledati v trpki vojaški, polifemski obraz, da se ne bi spomnil obenem strica Miklavža, svojega največjega dobrotnika. Siromak, popolnoma je oslepel. Tudi zato se mi toži ob Krki, ker očeta strica ni več tu.«

»Mostra il bel petto le sue nevi ignude, onde il fuoco d'amor si nutre e desta: Parte appar de le mamme acerbe e crude, parte altrui ne ricopre invida vesta; l'amoroso pensier già non arresta, che non ben pago di bellezza esterna, negli occulti segreti anco s'interna... Per entro il chiuso manto osa il pensiero si penetrar ne la vietata parte... Gospod stric Miklavž! Ali niste bili že davno slepi? Kako da ste mi dali Tassovo pesem v roke? Ta zgodba o 'otročetu' Rinaldu ni otroško berilo. Prav gotovo, da jo moram še kot višji humanitatis skriti pred očetom Ehrenfriedom. Der Religionslehrer kennt keinen Spass. Ipsissima ejus verba.«

»Prečuden vrt je Torkvatova knjiga. Blo-dim kakor v labirintu cvetja in petja. Srce se stiska in širi v neznanih željah po nepoznanih slasteh. Piango e prego... Zdaj sem Odoardo, zdaj Argante. Ljubim

JEČA BOLESTI JE TO ŽIVLJENJE!
 FR. BÍLEK: VZKLIKI SV. TEREZIJE.

Armido. Še bolj zavidam rane in Ermijnijo Tancredu. In cure d'amor lascive immerso tonem z Rinaldijem in se kesam:

La prima vita e le mie colpe prime
 mira con occhio di pietà clemente
 Padre e Signor... e in me Tua grazia piovi
 si che 'l mio vecchio Adam purghi e rinnovi!

Ave, veliki Torkvat! 'Novice' pišejo sicer, da Ti je — Dante ime!«

»Moj tekmeč Andrej iz Ribnice je zložil sonet, v katerem zahvaljuje mati Slovenija Boga, ki je rešil dunajskega cesarja. Oče Pečar je pesem pohvalil, pogledal name in dejal: Vivat sequens! Ne, oče Zlatoust! Za Ribničanom ne grem. Avstrijskega cesarja ne bom opeval. Pesem pa že imam. 'Solze Slovencev' sem ji dal ime.«

»Oče Zlatoust: Nisem nobene narobe povedal.

Jaz: Nisi, ker vedno si v bukvice gledal!«

»Gospod svetovalec Kuralt, čigar dva sinova poučujem, me je obiskal. Zadovoljen je z menoj. Za počitnice me je povabil pod Turn. Obedoval sem ž njim 'pri Solncu'. Tudi Poldka je bila zraven. Bleda je,